

Sygn. akt XXI Pa 255/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Czyżewska
Sędziowie:	SO Ewa Wronka SR del. Grzegorz Kochan (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Renata Socha

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa B. A.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółce komandytowej z siedzibą w R.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 8 stycznia 2016 roku sygn. akt VII P 318/15

1. oddała apelację;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. na rzecz B. A. kwotę 1080 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 255/16

UZASADNIENIE

1. *stanowiska stron*

B. A. pozwem z 23 lutego 2015 r. skierowanym przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp.k. z siedzibą w R., odwołała się od wypowiedzenia umowy o pracę, kwestionując przyczynę wypowiedzenia i wnosząc o zasądzenie odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia tj. 16.050,00 zł z odsetkami ustawowymi od wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagała się także zasądzenia kosztów postępowania.

B. A. na rozprawie 13 listopada 2015 r. zmodyfikowała powództwo, ostatecznie wnosząc o zasądzenie trzykrotności kwoty wynagrodzenia tj. 16.040,88 zł. W pozostałym zakresie cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp. k. z siedzibą w R. w odpowiedzi na pozew z 24 czerwca 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

2. wyrok Sądu I instancji

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 8 stycznia 2016 r. zasądził od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp.k. z siedzibą w R. na rzecz A. A. kwotę 16.040,88 zł z odsetkami ustawowymi od 23 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.346,96 zł, zasądził od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp.k. z siedzibą w R. na rzecz A. A. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 60,00 zł oraz obciążył (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp.k. z siedzibą w R. obowiązkiem opłacenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza kosztów sądowych, których powódka nie miała obowiązku uiścić w kwocie 802,00 zł.

3. ustalenia faktyczne Sądu I instancji

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w R. 10 września 2001 r. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego.

B. A. została zatrudniona w należącej do spółki hurtowni w R. od 1 października 2001 r. na stanowisku menedżera ds. handlu. Na podstawie aneksu z 1 maja 2009 r. została awansowana na kierownika ds. sprzedaży. W tym okresie prezesem spółki i bezpośrednim przełożonym powódki był Ł. K..

W okresie zatrudnienia pracownicy nie przedstawiono na piśmie zakresu obowiązków, nie przedstawiano jej także celów do osiągnięcia w konkretnych miesiącach.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego 23 lutego 2012 r., a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” (...) z siedzibą w R. 31 maja 2012 r.

B. A. pismem z 31 maja 2012 r. została poinformowana o tym, że (...) spółka z o. o. siedzibą w R. została przekształcona w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” (...) z siedzibą w R. i, że od 1 czerwca 2012 r. spółka ta będzie jej pracodawcą.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w R. 26 kwietnia 2013 r. została wykreślona z KRS. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” (...) z siedzibą w R. w dniu 19 grudnia 2013 r. została przekształcona w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” (...) spółka komandytowa z siedzibą w R.. Do reprezentacji spółki upoważniony był jedyny komplementariusz tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R..

Pracodawca pismem z 16 lutego 2015 r. rozwiązał z pracownicą umowę o pracę za trzymiesięcznym wypowiedzeniem, jako przyczynę wskazując nienależyte wykonywanie obowiązków polegające na nierzetelnym kontrolowaniu swoich podwładnych, nierzetelnym organizowaniu zakupów towarów, co z kolei prowadziło do narażania spółki na straty, nieumiejętności dostosowywania się do wytycznych bezpośredniego przełożonego, niewywiązywanie się z wykonania zleconej pracy w określonym czasie. Pracodawca wskazał, że wielokrotnie rozmawiał z pracownicą w celu wskazania zmian, jakie należy wprowadzić do jej pracy, co z kolei miało bezpośrednio przyczynić się do wyeliminowania popełnionych błędów, ale rozmowy te nie przyniosły oczekiwanych zmian.

Pracownica w okresie wypowiedzenia została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy. Umowa uległa rozwiązaniu 31 maja 2015 r., a spółka wystawiła pracownicy świadectwo pracy.

Wynagrodzenie pracownicy za pracę liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 5.346,96 zł. Kwota ta, wyliczona przez spółkę, nie była kwestionowana przez pracownicę.

4. ocena prawna Sądu I instancji

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo B. A. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy stwierdził, że oświadczenie pracodawcy zawiera wyłącznie ogólniki i slogany, brakuje tam zaś wskazania konkretnych zachowań, które można byłoby zweryfikować i ocenić w świetle powołanych wyżej przepisów. Dlatego też Sąd I instancji uwzględnił powództwo w przeważającej części i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16.040,88 zł stanowiącą trzykrotność wynagrodzenia urlopowego.

Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądził na rzecz powódki odsetki od kwoty 16.040,88 zł od 23 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powódki jako strony wygrywającej zwrot kosztów postępowania odpowiadający wynagrodzeniu jednego pełnomocnika. Jako podstawę określenia wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika Sąd przyjął stawkę minimalną wynikającą z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Ponieważ powódka wygrała sprawę niemal całkowicie Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem opłacenia na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić w kwocie 802,00 zł.

5. apelacja pozwanego

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” J. sp. k. z siedzibą w R. zaskarżył w całości powyższy wyrok zarzucając naruszenie:

I. przepisów postępowania tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego tj. zeznań świadków oraz dokumentu - rozwiązania umowy o pracę z 16 lutego 2015 r. - poprzez uznanie, że przyczyny wskazane w wypowiedzeniu zawierały wyłącznie ogólniki i slogany, podczas gdy przyczyny były konkretne i wskazywały na nienależyte wywiązywanie się przez powoda z obowiązków;

2) art. 6 k.c w zw. art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. poprzez uznanie, że powód w dostateczny sposób udowodnił, że przyczyna wskazana w wypowiedzeniu była nieuzasadniona, przedstawiając na tę okoliczność jedynie własne wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w dniu 8 stycznia 2016 r., podczas gdy pozostałe dowody tj.: zeznania świadków oraz przesłuchanie strony pozwanej wskazywały, iż przyczyny wypowiedzenia były uzasadnione m.in. powód nie wykonywał swoich obowiązków zgodnie z wytycznymi przełożonego;

3) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie istotnej części materiału dowodowego tj. wyjaśnień powoda złożonych na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016 r., z których wynika, że decyzja o podejmowaniu dodatkowych zadań w ramach wykonywanej pracy stanowiła wyłączną i własną decyzję powódki, co przełożyło się na niewłaściwą organizację czasu pracy i stanowiło wskazaną w wypowiedzeniu przyczynę niewywiązywania się z wykonywania zleconej pracy w określonym czasie, którą to okoliczność Sąd Rejonowy uznał za ogólnikową i sloganową.

II. przepisów prawa materialnego tj. art. 30 § 4 k.p. polegające na jego błędnej wykładni poprzez przyjęcie, przyczyna wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę zawierała wyłącznie ogólniki i slogany, mimo że przyczyny wypowiedzenia wskazywały na konkretne zachowania powódki.

W oparciu o powyższe zarzuty strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje; ewentualnie w razie nieuwzględnienia powyższego wnoszę o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

6. odpowiedź na apelację powoda

Powódka B. A. w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego kwoty 1.476,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem II instancji zgodnie z załączoną do odpowiedzi umową o współpracę.

7. ocena prawna Sądu Okręgowego

Sąd Okręgowy uznał, że apelacja pozwanego była nieuzasadniona i podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy dokonane przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną i przyjmuje je za swoje.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłową i szczegółową analizę zebranego materiału dowodowego, a następnie dokonał jego rzetelnej i wszechstronnej oceny. Wyprowadzone na tej podstawie wnioski są zgodne z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym i jako takie znalazły aprobatę Sądu odwoławczego.

Za całkowicie chybiony należało zatem uznać podniesiony przez skarżącego zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady oceny dowodów. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty skarżącego w tym zakresie, sprowadzają się w zasadzie do odmiennej interpretacji stanu faktycznego i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę, z pominięciem okoliczności nie odpowiadających jego wersji zdarzeń. Tymczasem zadaniem Sądu Rejonowego – prawidłowo przez Sąd wykonanym – było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności.

W tym kontekście wskazać należy, że pozwany wyprowadził błędne wnioski z zeznań świadków K. N. oraz K. S.. W rzeczywistości z zeznań tych nie sposób jest wywnioskować, aby powódka nie potrafiła dostosować się do wytycznych przełożonego. K. S. wskazał jedynie, że „w ostatnim okresie (powódka) miała liczne nieporozumienia z przełożonym”. Jednak okoliczność ta nie świadczy o nieumiejętnym wykonywaniu obowiązków przez A. A., a jedynie o tarciach na linii pracownik-przełożony, które mogły być wywołane innymi przyczynami. Z kolei K. N. stwierdził w trakcie składania zeznań, że „Ł. K. był niezadowolony, że powódka nie wykonywała pewnych jego poleceń tak jak on sobie to wyobrażał”. Okoliczność ta nie świadczy jednak, że A. A. obowiązki pracownicze wykonywała nieprawidłowo. Oznacza to jedynie, że powódka wykonywała je odmiennie od założeń przełożonego, co nie oznacza, że działania były niepoprawne.

Uzasadnionych podstaw nie miało również twierdzenie, że powódka nie wykonywała poleceń przełożonego, ponieważ nie korzystała z druków zamówień. Z zeznań reprezentanta pozwanego Ł. K. wynika, że będąc bezpośrednim przełożonym powódki jedynie „doradzał jej” stworzenie i korzystanie z druków zamówień. W ocenie Sądu oznacza

to, że powódce nie wydano polecenia służbowego posługiwania się drukiem zamówienia o określonej treści. A. A. jedynie zasugerowano możliwość posługiwania się drukiem, nie była to jednak konieczność. Warto również zauważyć, że pozwany w toku postępowania nie przedstawił druku zamówień, którym powódka miałaby się posługiwać. Ponadto pozwany nie wykazał jak wykorzystanie druku miałyby usprawnić dostawy w procesie dokonywania zamówień. Również pracodawca nie wykazał rzekomych błędów popełnianych przez powódkę, w związku z korzystaniem z danych z programu komputerowego.

Podsumowując, zarzuty pozwanego o charakterze procesowym, nie mogły skutkować zmianą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Odnosząc z kolei do zarzutów o charakterze materialnym wskazać w pierwszej kolejności należy, że przedmiotem sporu była ocena złożonego powódce wypowiedzenia umowy o pracę. W szczególności przyczyn wskazanych przez pozwanego w jego treści, które w ocenie pracodawcy uzasadniały podjętą w tym zakresie decyzję.

Rozpoznając powództwo z art. 45 § 1 k.p., Sąd bada po pierwsze to, czy wypowiedzenie jest zgodne z prawem, czyli czy spełniono wymogi formalne. Podstawowe wymogi formalne wypowiedzenia określa art. 30 § 3, 4, 5 k.p. Wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony dokonywane przez pracodawcę powinno zatem: mieć formę pisemną, wskazywać przyczynę wypowiedzenia oraz zawierać pouczenie o prawie odwołania do sądu pracy. W niniejszym przypadku wymagania takie zostały spełnione przez pracodawcę. Wypowiedzenie zostało bowiem złożone na piśmie, z podaniem przyczyn wypowiedzenia oraz stosownym pouczeniem.

Wobec stwierdzenia formalnej poprawności wypowiedzenia, koniecznym stało się zbadania jego zasadności, tj. stwierdzenia czy przyczyny wypowiedzenia były prawdziwe, konkretne i na tyle istotne, że uzasadniały rozwiązanie stosunku pracy. Zaznaczyć przy tym należy, że ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę powinna być dokonywana przez Sąd w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę (art. 30 § 4 k.p.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 roku, I PKN 434/98, OSNAP z 1999, Nr 21, poz. 688)

Wymóg konkretności wypowiedzenia był wielokrotnie analizowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak stwierdza się, iż naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., I PKN 641/99, OSNAP z 2001 r., Nr 20, poz. 618). Podkreśla się, że konkretność wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę należy oceniać z uwzględnieniem innych, znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1998 r., I PKN 271/98, OSNAP 99.18.577). Warunek konkretności jest zatem traktowany przez Sąd Najwyższy nieco liberalniej niż wymóg podania przyczyny w ogóle, w odniesieniu do którego stwierdza się, iż warunku podania pracownikowi w piśmie o wypowiedzeniu umowy o pracę jego przyczyny nie może zastąpić ocena pracodawcy, że przyczyna ta - mimo że nie została wskazana - była znana pracownikowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 670/98, OSNAP z 2000, Nr 13, poz. 510).

Uogólniając powołane stanowisko Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy chce wskazać, że przyczyna wypowiedzenia powinna być podana na tyle konkretnie, aby była zrozumiała i komunikatywna dla pracownika, możliwie bez odwoływania się do innych okoliczności mających miejsce w trakcie realizacji umowy o pracę. Jedynie wyjątkowo, z uwzględnieniem tych okoliczności, o ile ich związek z przyczyną podaną w wypowiedzeniu jest czytelny dla pracownika. Z oświadczenia pracodawcy powinno jednak wynikać w sposób nie budzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 roku, I PK 112/06).

Ujęcie przyczyn rozwiązania umowy o pracę powinno być na tyle konkretne i precyzyjne, aby umożliwiło pracownikowi rzeczową obronę przed zarzutami w razie ewentualnego procesu. To pracownik ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 roku I PK 112/06, Pr.Pracy z 2007 roku, Nr. 5, poz.27).

W ocenie Sądu odwoławczego pracodawca w sposób rażąco naruszył przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę. W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, pozwany nie sprecyzował bowiem przyczyn w sposób konkretny oraz dostatecznie zrozumiały dla pracownika. Nie można przy tym uznać za przyczynę konkretną i precyzyjną zarzutów związanych z „nieumiejętnością dostosowania się do wytycznych bezpośredniego przełożonego” i „niewywiązywaniem się z wykonywania zleconych prac w określonym czasie”. Sąd Okręgowy mając na uwadze tak sprecyzowane przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie mógł w żaden sposób ustalić, co pracodawca w istocie zarzucił powódce, tzn. czego ona nie robiła, a powinna, aby można było zarzucić niewłaściwe i nieterminowe wykonywanie przez nią obowiązków. Zresztą świadkowie, jak i pozwani w swoich zeznaniach nie wskazali, jakich poleceń powódka nie wykonała, odwołując się jedynie do ogólnego niezadowolenia przełożonego z pracy powódki. Brak jest również jakichkolwiek dowodów o poniesionych przez spółkę stratach lub możliwości ich poniesienia.

Podobnie należało ocenić kolejne przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę związane z „nierzetelnym kontrolowaniem pracy podwładnych” i „nierzetelnym organizowaniu zakupów towarów”. W ocenie Sądu odwoławczego również powyższe zarzuty są niezrozumiałe. Pracodawca nie nawiązał bowiem do żadnych konkretnych sytuacji, tak aby można było w toku postępowania sądowego ustalić, czy pracownica dopuściła się powyższych naruszeń.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że wskazane przyczyny wypowiedzenia były jedynie sloganami i ogólnikami. Nie odnosiły się do sprecyzowanych sytuacji. Wprawdzie w pewnych sytuacjach ogólnikowa przyczyna może być wystarczająca do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę – gdy pracownik ma wiedzę o podstawach wypowiedzenia – to jednak w niniejszej sprawie sytuacja ta nie zaistniała. Brak jest bowiem jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby tę okoliczność. Pracodawca nie wykazał, aby chociażby w trakcie wręczania powódce wypowiedzenia wytłumaczył jej z jakiego powodu ją zwalnia. Z kolei powódka, co jednoznacznie wynika z pozwu, wiedzy tej nie miała, a odnosiła się do całokształtu swojej pracy, ponieważ nie mogła przewidzieć co było konkretnym powodem wypowiedzenia.

Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, że prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się spowodować zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa. Sąd Rejonowy dokonał bowiem prawidłowej wykładni przepisu art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. przyjmując, że pozwany naruszył przepisy dotyczące wypowiedzania umów o pracę pracownikom zatrudnionym na czas nieokreślony w ten sposób, że wskazał zbyt ogólne przytryczy wypowiedzenia.

Wbrew wnioskowi sformułowanemu w apelacji brak było podstaw do uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania. W toku postępowania przed Sądem I instancji nie doszło bowiem do nieważności postępowania, a Sąd ten rozpoznał istotę sprawy (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Nie zachodzą więc przesłanki powodujące uchylenie zaskarżonego orzeczenia, a jednocześnie skarżący w żaden sposób nie uzasadnił takiego wniosku.

8. rozstrzygnięcie o kosztach procesu

Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z ustanowioną w tym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stroną przegrywającą proces w niniejszej sprawie jest pozwany, gdyż apelacja została w całości oddalona. Sąd odwoławczy uznał więc, że koszty procesu, które poniosła strona powodowa, powinna ponieść w całości strona pozwana. Przy tym przy uwzględnieniu treści art. 109 k.p.c. Sąd Okręgowy miał na uwadze złożony przez powoda spis kosztów (k. 133-134). Zgodnie z treścią § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego. Jednak wysokość kosztów zastępstwa nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej (§ 15 ust. 3 rozporządzenia). Z kolei z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia wynika, że stawka minimalna za niniejszą sprawę wynosiła 180,00 zł (360,00 zł : 2). Zatem też maksymalna wysokości kosztów zastępstwa procesowego przyznanych powodowi nie mogła przewyższać sześciokrotności tej stawki, tj. 1080,00 zł. Taką też kwotę Sąd odwoławczy zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Mając na uwadze całość rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością J. sp.k. z siedzibą w R., uznając ją za bezzasadną.

Ewa Wronka Dorota Czyżewska Grzegorz Kochan